

[Statsministeren.]

i omkostningerne, som er indtrådt, og som vil kunne få skadelig virkning på konkurrenceevnen og dermed i det lange løb på beskæftigelsen.

Jeg ved ikke, om det er disse ting, hr. Poul Hartling forstår ved at tage konsekvensen. Jeg synes, at en udtalelse af denne art snarest ville mindske alvoren i den henvendelse, regeringen har foretaget over for arbejdsmarkedets parter. Nu må de parter, der skal forhandle, føle det fulde ansvar ved de forhandlinger, de går ind i, og der må ikke skabes en tro på, at dette ansvar ikke er der, fordi andre står parat til at løse problemerne. Jeg mener, det er det rigtigste og for hele samfundet det sundeste, at netop de forhandlende parter selv finder løsningen inden for de rammer for en samlet indkomststigning, der er henvist til.

Hr. Poul Hartling knyttede også nogle andre bemærkninger til indkomstproblemet, set under en anden synsvinkel, en positiv synsvinkel, som jeg finder interessant, og som absolut ikke bør overses. Hr. Poul Hartling lagde vægt på, at den for en indkomstforøgelse nødvendige produktivitetsstigning forudsætter bevægelighed på arbejdsmarkedet, og at den må fremmes mest muligt ved gode uddannelses tilbud. Hr. Poul Hartling fandt også, at de lavtlønnede gruppers erhvervsmæssige muligheder burde ophjælpes gennem uddannelse. Regeringen er helt enig i disse synspunkter, og jeg kan i denne forbindelse henvise til de udtalelser, som såvel arbejdsministeren som jeg selv har fremsat ved de behandlinger, vi her i tinget tidligere har haft af venstres forslag om øget bevægelighed på arbejdsmarkedet. Det må vel i øvrigt fastslås, at de senere års høje beskæftigelse med en ledighedsprocent i sommerhalvåret på omkring $\frac{1}{2}$ pct. er et vidnesbyrd om en ganske betydelig grad af bevægelighed på arbejdsmarkedet. Ellers ville det simpelt hen ikke være muligt i så forholdsvis lange perioder at opretholde så lav en ledighedsprocent. Hertil kommer så den øgede bevægelighed, som er skabt gennem en omfattende udbygning af uddannelsessystemet for ikke-faglærte arbejdere, og den iværksatte efteruddannelse af faglærte arbejdere og funktionærer. Vi tilstræber en så stærk udvidelse af aktiviteten inden for disse uddannelsesområder,

idet vi er klar over, at såfremt vi skal leve op til den tekniske udviklings krav og sikre en endnu større bevægelighed og øget produktivitet, er det vigtigt, at tilslutningen til disse uddannelser forøges ganske betydeligt i de kommende år.

Ja, så faldt der jo de sædvanlige bemærkninger om statsudgifternes vækst. Både hr. Poul Hartling og navnlig hr. Poul Møller vendte sig meget stærkt imod statsudgifternes vækst. Vi er jo alle enige om at føre en forsigtig udgiftspolitik, at føre en tilbageholdende udgiftspolitik. Der foregår i øjeblikket hos finansministeren en omhyggelig gennemgang af hver enkelt ministers budget med det formål at holde væksten i udgifterne så langt nede som overhovedet muligt. Men det er klart, at hvis man derudover vil skære ned — og det lød, som om hr. Poul Møller vil det — må jeg give det svar, jeg har givet før, at så må det være det parti, der vil skære ned, der har en forpligtelse til at sige, hvor det vil skære ned. På hvilke områder er det, hr. Poul Møller vil finde mulighed for en yderligere tilbageholdenhed i statsudgifternes vækst? Hvor er det, man vil holde tilbage? Jeg ved, jeg har stillet de spørgsmål til hr. Poul Møller og hans parti før, men jeg synes stadig, at når man står over for en regering, der virkelig viser vilje til at holde igen, samtidig med at den erkender sin forpligtelse over for de opgaver, der skal løses, så må det være de partier, der kræver yderligere tilbageholdenhed, der må anvise, hvad det er for områder, man vil holde tilbage på. Før man selv angiver det, synes jeg ikke, disse henstillinger har det rette alvorlige indhold.

Hr. Poul Møller fremhævede det konservative ønske om en administrationsreform, som bl. a. skulle ændre refusionsreglerne for kommunerne. Når denne reform nævnes i forbindelse med en skattereform, vil jeg gerne understrege, at man jo ikke ad den vej sænker beskatningen, vel næppe med én krone eller med én øre. Ved at overføre en del af indkomstbeskatningen fra staten til kommunerne har man ændret noget, men summen af den samlede beskatning er da den samme som før. Når dette er sagt, vil jeg dog tilføje, at vi nærer det samme ønske om en ændring og modernisering af refusionsreglerne; de trænger til at blive ændret